

„Hvad skal der dog blive af dig, Jytte?“

„Tror du ikke, jeg tidt har spurgt mig selv om det? Men saadan er jeg nu engang, og jeg bliver aldrig anderledes.“

„Og dersom du nu alligevel tog fejl af dine Følelser for Dihmer? Og dersom det saa, naar det gaar op for dig, er bleven for silde. Hvad saa?“

Jytte laa en Tid uden at svare.

„Saa vilde det alligevel være bedst, som det nu er,“ sagde hun. „Baade for ham og for mig. — Og vi trækker saa heller ingen andre med ned i Ulykken.“

„Aa, Jytte — som du dog snakker! Der er jo ikke sund Mening i, hvad du siger. Jeg tror slet ikke paa, at du ikke holder af Dihmer. Jeg har da Øjne i Hovedet! Det er blot noget, du vil bilde dig selv ind. Eller ogsaa forstaar du ikke dine egne Følelser.“

„Forstaar! Forstaar, lille Mor! Hvem kan forstaa alt det, der foregaar inden i et Menneske? Det bliver kun til Ulykke, naar man begynder at tænke over sig selv.“

„Saa skulde du ikke gøre det.“

„Ja — kunde jeg blot lade være! Jeg kommer saa ofte til at tænke paa noget, jeg drømte engang som Barn. Jeg husker endnu saa tydeligt, at jeg famlede omkring i en stor, mørk Sal og prøvede alle mulige Døre; men de var allesammen laaste, og jeg kunde ingen Steder komme ud. Saadan synes jeg tidt, at Livet er.“

Fru Bertha tav stille. Hun var bleven klar over, at det foreløbig galdt om at bringe hende ud af hendes hjælpeløse Tilstand, dersom hun ikke skulde miste sin Forstand.

„Nu skulde du prøve paa, om du ikke kunde falde lidt til Ro,“ sagde hun, da hun mærkede, at Jytte var begyndt at blive varm. „Du kan jo blive her.“

„Ja, maa jeg! Saa tror jeg næsten, jeg kan sove.“

Hun skubbede sig tilrette ved Moderens Side. En lille Tid laa hun derpaa og talte om sine gifte Veninder, om deres ulykkelige Ægteskaber og adskilligt andet af det, der havde beskæftiget hende de sidste Dage. Men lidt efter lidt sløredes Stemmen, Sætningerne blev usammenhængende, og tilsidst sov hun ind med Hovedet paa Moderens Skulder.